

1

☞ เมืองเมดิซินครีก รัฐแคนซัส ช่วงต้นเดือนสิงหาคมขณะดวงอาทิตย์กำลังตกดิน

ภายใต้ท้องฟ้ามีดครีมี ไร่ข้าวโพดเหลืองอร่ามทอดยาวสุดลูกหูลูกตาจากขอบฟ้าฟากหนึ่งไปยังอีกฟาก ยามลมพัดผ่านลำต้นไผ่เอนพร้อมกับส่งเสียงกรอบแกรบราวกับมีชีวิต ครั้นลมสงบก็ทิ้งไว้เพียงความเงียบ ความเงียบสงบแผ่ปกคลุมเหนือทุ่ง ตอนนั้นเข้าหน้าร้อนมาได้สามสัปดาห์แล้ว

ถนนสายหนึ่งตัดผ่านไร่ข้าวโพดจากทางทิศเหนือสู่ทิศใต้ อีกสายตัดจากทิศตะวันออกไปยังทิศตะวันตก บริเวณทางแยกที่ถนนทั้งสองสายมาตัดกันเป็นที่ตั้งของกลุ่มอาคารสี่เหลี่ยม ลิงปลูกสร้างที่ขนานอยู่สองข้างทางเริ่มบางตาลงกลายเป็นบ้านพักอาศัยและไร่นาซึ่งตั้งกระจัดกระจาย สุดท้ายก็เหลือเพียงความว่างเปล่า สองฝั่งลำธารมีต้นไม้ขึ้นรกครีมี น้ำไหลมาจากทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ล้อมรอบตัวเมืองไว้แล้วไหลกลับไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ในพื้นที่ที่เป็นแนวเส้นตรงเช่นนี้ลำธารคือสิ่งเดียวที่มีรูปทรงคงที่ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือคือกลุ่มเนินดินซึ่งมีสุ่มทุมพุ่มไม้หอมล้อมหนาแน่น

โรงฆ่าสัตว์ขนาดใหญ่ตั้งอยู่ทางใต้ของเมืองกลางไร่ข้าวโพด โลหะด้านข้างอาคารสะอาดเอี่ยมเพราะโดนพายุฝุ่นครูดหลายต่อหลายปี กระแสลมนำพากลิ่นเลือดจาง ๆ ผสมกับกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจากโรงงานทางทิศใต้โชยมาเป็นระยะ ไกลออกไปเหนือเส้นขอบฟ้าคือโรงเก็บธัญพืชขนาดมหึมาสามโรง ไม่ต่างกับเสากระโดงเรือสูงตระหง่านแคว้งอยู่กลางทะเล

อุณหภูมียู่ที่สามสิบแปดองศาพอดีพอดี ไฟผ่าตรงขอบฟ้าทางเหนือ ไกลออกไป ต้นข้าวโพดสูงสองเมตร ฝักอวบอ้วนเบียดเสียดกันอยู่เหนือลำต้น อีกสองสัปดาห์จึงจะเก็บเกี่ยวได้

พื้นที่โดยรอบทาบทอดด้วยแสงยามพลบค่ำ ท้องฟ้าสีอมส้มแปรเปลี่ยน เป็นสีแดงฉานดั่งโลหิต ไฟถนนหลายดวงสว่างขึ้น

รถสายตรวจจสีขาวยาวตัววิ่งผ่านถนนสายหลักมุ่งตรงไปยังพื้นที่กว้างใหญ่ซึ่ง แนนชนิดไปด้วยต้นข้าวโพด ไฟหน้ารถสว่างจำกัดกับความมืดมิด ห่างออกไป ราวห้ากิโลเมตรฝูงนกแร้งโฉบวบินวนไปมาช้า ๆ โดยอาศัยอากาศร้อนที่ลอยตัว เหนือไร่ข้าวโพด พวกมันโฉบลงมาก่อนบินกลับขึ้นมา แล้วบินวนไม่หยุดพร้อม โฉบขึ้นลงเป็นจังหวะ

นายอำเภอเดนต์ เฮเซน่วนอยู่กับบุมนแบงหน้าปัดรถกลางสภเมื่อลมร้อนพัด ออกมาจากช่องแอร์ เขาเอาหลังมือไปอังแต่ไม่ได้รู้สึกเย็นขึ้นเลย คงเสื่อมสภาพ แล้ว เฮเซนสบถขณะหมุนหน้าต่างลงแล้วโยนกันบูหรือออกไปนอกรถ พลัน อากาศร้อนเหมือนอยู่ในเตาอบก็พัดเข้ามาในรถพร้อมกลิ่นเฉพะของฤดูร้อนใน รัฐแคนซัส...อย่างกลิ่นดินและข้าวโพด

กลุ่มนกแร้งบินโฉบขึ้นลงตัดกับลำแสงสุดท้ายตรงขอบฟ้า *นกหัวอะไร หน้าตาอุบาทว์ชะมัด* เฮเซนเหลือบมองปืนไรเฟิลวินเชสเตอร์ ดีเฟนเดอร์ที่ วางอยู่บนเบาะข้างตัว ถ้าโชคดีเขาอาจจะช่วยสงเคราะห์ส่งพวกมันสองสามตัว ไปโลกหน้า

เขาขยับข้างพวงเหลือบมองกลุ่มนกแร้งที่ตอนนีดูเหมือนเงาทะมึน บนขอบฟ้า *ทำไมพวกมันไม่บินลงพื้นบ้างเลย* จากนั้นเขาก็เลี้ยวรถออกจาก ถนนหลัก เข้าสู่ถนนลูกรังที่ตัดผ่านไร่ข้าวโพดกว่าสองพันห้าร้อยเก้าสิบตาราง กิโลเมตรรอบเมืองเมดิสันครีก ระหว่างที่ขับไปเรื่อย ๆ ก็คอยสังเกตบนท้องฟ้า กระทั่งเข้าไปใกล้จนกลุ่มนกแทบจะบินอยู่เหนือศีรษะ คงใกล้สุดได้แค่นี้ จาก ตรงนี้เขาต้องเดินเท้าเข้าไป

เฮเซนจอตรถและเปิดไฟกะพริบตามความเคยชิน ก่อนลงมายืนประจันหน้ากับดวงต้นข้าวโพดอยู่ครู่หนึ่ง ยกมือหยาบกร้านลูบคางที่เคราเฟิงขึ้น แหวต้นข้าวโพดขึ้นสะเปะสะปะ กว่าจะฝ่าเข้าไปได้คงเหนื่อยเอาเรื่องเหมือนกัน แค่คิดก็หมดแรงแล้ว ใจหนึ่งเขาอยากกลับขึ้นรถและเผ่นออกจากที่นี้ แต่ก็เข้าไปแล้วเพราะมีบันทึกการโทรแจ้งเอาไว้

วิลมา ลอว์รีหญิงสูงวัยผู้ไม่มีอะไรทำนอกจากมองออกไปนอกหน้าต่างเป็น คนโทรมาแจ้งจุดที่มีสัตว์ตาย นี่เป็นการโทรแจ้งสายสุดท้ายของวัน การทำงานล่วงเวลาไม่กี่ชั่วโมงในเย็นวันศุกร์เป็นเครื่องการันตีว่านอกทิตย์เขาจะได้ตกปลา ฟ่างด้วยเมาแ่ที่อุทยานแฮมิลตันเลกอย่างแน่นอน

เฮเซนจุดบุหรี่สูบอีกมวน เขาไอก่อนจะเกาเนื้อตัวพลาบองแหวต้นข้าวโพดใบแห้งกรอบ สงสัยขึ้นม่าวจะมีวของใครพลัดหลงเข้าไปนอนตายขึ้น อีตอยู่หรือเปล่า การตรวจสอบสัตว์ตายเป็นหน้าที่นายอำเภอตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่เขารู้คำตอบอยู่แล้ว ก็ตั้งแต่นักปศุสัตว์คนก่อนเกษียณอายุไปนะสิ ไม่มีคนมารีบตำแหงต่อและไม่มีกรรับสมัครเพิ่มด้วย เพราะในแต่ละปีครอบครัวที่ทำไร่มีน้อยลงปศุสัตว์จึงลดจำนวนตาม รวมถึงประชากรในเมืองด้วย คนส่วนใหญ่เก็บวกับมาไว้เพื่อระลึกถึงอดีตเท่านั้น ตอนนั้นทั้งเคาน์ตีจวนเจียนจะถึงคราวอวสานเต็มที

เมื่อรู้ตัวว่าประวิงเวลามากพอแล้วเฮเซนก็ถอนหายใจ เขาตั้งแผนเข็มขัดขึ้นแล้วหยิบไฟฉายพร้อมสะพายปืนลูกซองขึ้นไหล่ จากนั้นก็เดินฝ่าเข้าไปในไร่ข้าวโพด

แม้จะค่ำแล้วแต่อากาศยังคงร้อนอบอ้าว แสงไฟสาดส่องไปตามแถวต้นข้าวโพดที่ดูคล้ายขลุกรกรเรียงต่อกันไม่สิ้นสุด เขาได้กลิ่นเฉพาะของต้นข้าวโพดแห้งที่คุ่นเคยดี เท้าเหยียบลงบนก้อนดินแห้งจนฝุ่นลอยฟุ้ง ช่วงฤดูใบไม้ผลิ ดินก็ยังชุ่มฉ่ำดีอยู่หอก แต่พอดวงอาทิตย์ในฤดูร้อนเริ่มทำงานนี้คนละเรื่องเลย ต้นข้าวโพดสูงเลยศีรษะไปอย่างน้อยคืบหนึ่ง นำที่ที่พอไม่มีฝนแค่ช่วงหนึ่งพื้นดินสีเข้มนก็เปลี่ยนเป็นฝุ่นผงได้เร็วขนาดนี้ ตอนเป็นเด็กเขาวังหนีพี่ชายเข้ามาในนี้แล้วหลงทางอยู่สองชั่วโมง รู้สึกสับสนทิศทางเหมือนตอนนั้นเลย ทั้งร้อนทั้งเหม็น แถมยังคันยิบ ๆ อีก

เฮเซนอัดบุหรืเข้าเต็มปอดแล้วเดินต่อ มือก็ปิดข้าวโพดฝักอวบด้วยความ หงุดหงิดไปด้วย บริษัทบัสเวลล์ อะกริคอน ออฟ แอตแลนตาเป็นเจ้าของไร่นี้ แต่เฮเซนไม่ได้สนใจว่าข้าวโพดจะเสียหายเพราะเขาเดินคุ่ม ๆ เข้ามาหรือเปล่า

อีกสองสัปดาห์ก็จะเห็นเครื่องเก็บเกี่ยวขนาดใหญ่เริ่มดำเนินการเก็บเมล็ด ข้าวโพด เครื่องพวกนั้นต้องสูบเมล็ดหกครั้งถึงจะได้หนึ่งถุงเต็ม จากนั้นจะถูก ลำเลียงขึ้นรถบรรทุกไปไว้ในโรงเก็บธัญพืชซึ่งอยู่ไกลออกไปตรงขอบฟ้าทางเหนือ ต่อไปคือขนถ่ายไปยังรัฐเนแบรสกาและต่อด้วยมิสซูรี ส่งตรงถึงปากแจ้วว้าที่โดน ตอน ซึ่งจะลงเอยด้วยการเป็นเนื้อสันนอกลายหินอ่อนก้อนโตสำหรับพวกคน มีเงินที่นิวยอร์กกับโตเกียว หรือไม่พวกเขาอาจนำข้าวโพดพวกนี้ไปกลั่นเป็น แก๊สโซฮอลใช้เป็นเชื้อเพลิงรถแทนที่จะให้คนหรือสัตว์ได้กิน บ้าดีไหมล่ะ

ขณะแทรกตัวผ่านข้าวโพดแถวแล้วแถวเล่าเฮเซนก็เริ่มน้ำมูกไหล ดันโยน บุหรืทิ้งไปที่ไม่ได้ดับไฟ ช่างเถอะ ต่อให้ที่ไฟไหม้บริษัทบัสเวลล์ อะกริคอน ก็คงไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ พวกนั้นควรจะใส่ใจและจัดการซากสัตว์ในพื้นที่ตัวเอง แต่แน่นอนว่าตลอดชีวิตของพวกผู้บริหารคงจะไม่เคยอย่างกรายมาเหยียบที่นี้ ด้วยซ้ำ

เฮเซนก็ไม่ต่างจากคนอื่น ๆ ในเมดิซินครีก เขามาจากครอบครัวเกษตรกร ที่ไม่ได้ทำไร่เลี้ยงสัตว์อีกต่อไปแล้ว พวกเขาขายที่ดินทำกินให้บริษัทแบบเดียวกับ บัสเวลล์ อะกริคอน ครึ่งศตวรรษที่ผ่านมาประชากรในเมืองลดลงเรื่อย ๆ อุตสาหกรรมไร่ข้าวโพดที่เคยรุ่งโรจน์ปัจจุบันเหลือเพียงบ้านเรือนซึ่งถูกทิ้งร้าง หน้าต่างที่ว่างเปล่าไม่ต่างจากดวงตาของคนตายที่จ้องมองมาจากเหนือต้นข้าวโพด

แต่เฮเซนไม่ได้ย้ายไปไหน ไม่ใช่เพราะชอบเมืองนี้ขนาดนั้น แต่เพราะ เขาปลื้มกับเครื่องแบบและชอบที่มีคนให้ความเคารพต่างหาก เขารู้สึกดีที่ตัวเอง รู้จักทุกคนในเมือง รู้ทุกซอกทุกมุมที่ไม่น่าอภิรมย์ และล่วงรู้ความลับดำมืด ทุกอย่างของเมืองนี้ ความจริงก็คือเขาคิดภาพตอนไปอยู่ที่อื่นไม่ออก เขาเป็นส่วนหนึ่งของเมดิซินครีกเช่นเดียวกับที่มันเป็นส่วนหนึ่งของเขา

นายอำเภอซาร์กฟีเท้าพร้อมส่องไฟฉายไปยังต้นข้าวโพดเบื้องหน้า ตอน นี้อบตัวเต็มไปด้วยฝุ่นละอองที่นำพากลิ่นอื่นมาด้วย มันเป็นกลิ่นซากเน่าเปื่อย เขาเงยหน้าขึ้นมองไปยังกลุ่มนกแร้งที่ยังบินอยู่เหนือคีระชะ อีกราวสี่สิบห้าเมตร

เขาจะเดินไปถึงจุดนั้น อากาศหนาวอีตอัดภายใต้บรรยากาศเจียบสังกัด เขาปลด
ปืนลูกซองลงจากบ่าแล้วเดินต่อด้วยความระมัดระวัง

ยิ่งเดินลึกเข้าไปกลิ่นเหม็นน้ำยิ่งแรงขึ้นทุกขณะ เฮเซนมองผ่านช่องว่าง
ระหว่างต้นข้าวโพดไปเห็นลานโล่ง แปลกชะมัด ตอนนี้ห้องฟ้าสีแดงสดกลับมืด
ลงเสียแล้ว

นายอำเภอยกปืนขึ้นปลดล็อกเซฟตีด้วยนิ้วหัวแม่มือ แล้วแทรกผ่าน
ต้นข้าวโพดแถวสุดท้ายออกมาถึงลาน เขามองไปรอบตัวด้วยความลึบสนอยู่
พักหนึ่ง ก่อนจะตระหนักว่ากำลังมองดูอะไรอยู่

ทันทีที่ปืนตกถึงพื้นมันก็ลั่นกระสุนลูกปรายดับเบิลโอเจียดหูเฮเซนไป
ทว่าเจ้าตัวไม่ทันได้รู้สึกด้วยซ้ำ

2

สองชั่วโมงต่อมา นายอำเภอเฮเซนก็กลับมาขึ้นอยู่กับจะตรงจุดเดิม แต่คราวนี้ไร่ข้าวโพดกลายเป็นสถานที่เกิดเหตุขนาดใหญ่ไปแล้ว แสงจากหลอดไฟโซเดียมติดตั้งรอบลานสว่างจ้า เสียงเครื่องบินไฟต์งมาจากที่ไหนสักแห่งในไร่ ตำรวจรัฐใช้รถไถทำทางจากถนนเข้ามาถึงลาน เวลานั้นจึงมีรถสายตรวจมาจอดอยู่เป็นสิบคัน รวมถึงรถของทีมพิสูจน์หลักฐาน รถพยาบาล และพาหนะอื่น ๆ ช่างภาพสองคนกำลังถ่ายรูป แสงแฟลชสว่างวาบในยามค่ำคืนขณะเจ้าหน้าที่เก็บหลักฐานคนหนึ่งนั่งยอง ๆ พลางใช้คีมคีบบางอย่างขึ้นจากพื้น

เฮเซนจ้องมองร่างเหยื่อแล้วพลันคลีนไสลี่ นี่เป็นคดีฆาตกรรมแรกที่เกิดขึ้นในเมดิซินครีกตั้งแต่เขาเกิดมา ฆาตกรรมครั้งล่าสุดเกิดขึ้นในยุคที่อเมริกา มีกฎหมายห้ามขายและผลิตเหล้า ร็อกเกอร์ แมนนิงถูกยิงตอนกำลังซื้อเหล้าเถื่อนจำนวนมาก...เรื่องนั้นเกิดขึ้นเมื่อไหร่ น่าจะปี 1931 ปู่เขาทำคดีนี้และเป็นคนเข้าจำคุก แต่สถานการณ์ตอนนั้นแตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง นี่คือความบ้าคลั่งอย่างแท้จริง

นายอำเภอละลายตาจากศพหันไปมองทางไร่ข้าวโพด การตัดทางทะลุไร่ข้าวโพดทำให้ไม่ต้องเสียเวลาเดินอีกสี่ร้อยเมตร แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าการสร้างทางเส้นนี้อาจทำให้หลักฐานเสียหายไปแล้ว เขาสงสัยว่ามันเป็นขั้นตอนมาตรฐานของตำรวจรัฐใช้ใหม่ พวกนั้นมีมาตรการรับมือกับอะไรแบบนี้หรือเปล่า ดูท่าจะวุ่นวายล้อมคอกเอามากกว่า เหมือนพวกเขาตกใจกับอาชญากรรมครั้งนี้เลยต้องลงมือทำอะไรสักอย่างไปตามเรื่องตามราว

เฮเซนไม่ได้คิดว่าพวกตำรวจเก่งกาจอะไรนักหนา ถ้าได้รู้จักจริง ๆ ก็จะไม่รู้ว่าพวกนี้เป็นแค่ไอ้เงี้ยหน้าบึ้งขบขามแน่นที่ใส่รองเท้ามันวับเท่านั้น แต่น่าเห็นใจอยู่เหมือนกันเพราะเรื่องนี้มันเกินกว่าใครจะคาดคิด เฮเซนดับบุหรี่ที่หอคามาเลต์ตัวสุดท้ายพลางเตือนตัวเองว่านี่ไม่ใช่เหตุฆาตกรรมครั้งแรกที่เขาพบเจอ และนี่ไม่ใช่คดีของเขาด้วยซ้ำ ถึงจะเป็นคนพบศพ แต่มันก็อยู่นอกเขตอำนาจเขา คดีจึงตกเป็นหน้าที่ของตำรวจรัฐ ต้องขอขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ

“นายอำเภอเฮเซน” ผู้กองร่างสูงโย่งจากสำนักงานตำรวจรัฐแคนซัสเรียกเขา รองเท้าบูตสีดำเงาวับเดินเหยียบซากข้าวโพดดั่งกรอบแกรบ เขายืนเมื่อมาหักท่าย ปากเกร็งเหมือนพยายามจะยิ้ม เฮเซนจับมือตอบและเขม่นความสูงของอีกฝ่ายอยู่หน่อย ๆ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผู้กองยื่นมือมาให้จับ เขาคิดว่าหมอนี่ไม่ความจำเลื่อมก็คงกระวนกระวายจัด น่าจะเป็นอย่างหลังมากกว่า

“แพทย์นิติเวชกำลังเดินทางมาจากการ์เดนซิตี” ผู้กองบอก “อีกสิบนาทีน่าจะถึง”

เฮเซนหวังว่าแท้ตจะเป็นคนรับผิดชอบงานนี้ เขายอมแลกกับการตกปลาในวันหยุดเลย ให้ตายเถอะ เขายอมไม่เมาก็ได้ถ้ามันช่วยให้รอดพ้นจากเรื่องนี้ไปได้ แต่คิดดูอีกทีมันอาจจะหนักหนาเกินกว่าแท้ตจะรับมือไหว ยังไงไอ้หนุ่มนั้นก็ยังเป็นเด็ก

“ฝีมือระดับคิลปินเลย” ผู้กองส่ายหน้า “คิลปินตัวจริงเสียงจริง คุณว่ามันจะได้ลงหนังสือพิมพ์*แคนซัสซิตีสตาร์*ไหม”

เฮเซนไม่ได้ตอบ เพิ่งคิดได้ว่าถ้ามีรูปตัวเองไปโชว์หรืออยู่ในหนังสือพิมพ์ก็คงไม่ชอบใจเท่าไร ชะนะนั่นเองเจ้าหน้าที่คนหนึ่งก็ถือเครื่องเอกซเรย์พิเศษมาชนเขาเข้า ให้ตายสิ ที่นี่มีคนพลุกพล่านยิ่งกว่างานแต่งงานของพวกโปรเตสแตนต์เสียอีก

เขาอดบุหรี่เข้าปอดแล้วผีนั่นไปมองที่เกิดเหตุอีกครั้ง ก่อนที่หลักฐานทั้งหมดจะถูกคัดแยกलगแล้วส่งต่อไปที่อื่น เขากวาดตามองเพื่อเก็บรายละเอียดอันน่าสยดสยองไว้ในหัว

มันเหมือนการจัดฉากบนเวที ลานทรงกลมอยู่กลางไร่ข้าวโพด เส้นผ่านศูนย์กลางน่าจะประมาณสิบสองเมตร ส่วนกิ่งก้านหัก ๆ ถูกโยยไปไว้ด้านหนึ่ง

อย่างเป็นระเบียบ เหลือเพียงก้อนดินและโคนต้นข้าวโพด ถึงจะอยู่ท่ามกลางบรรยากาศเลวร้ายสุดบรรยายเฮเซนก็อดทิ้งกับลัดส่วนวงกลมสุดเบะไม่ได้ สุดลานฝั่งหนึ่งมีแท่งไม้ปลายแหลมสูงหนึ่งเมตรจำนวนมากปักอยู่ในดิน ดูล้ำยป่าจำลองขนาดย่อม ยอดแหลมน่ากลัวชี้ขึ้นฟ้า อีกายืนล้อมเป็นวงกลมอยู่ตรงกลาง...ต้องบอกว่าพวกมันถูกเสียบอยู่บนลูกธนูโบราณของชนเผ่าพื้นเมืองต่างหาก ทุกดอกมีหัวแบบหยัก ตรงนั้นมียีโกอย่างน้อยยี่สิบสี่ตัว แวตาว่างเปล่า และจะงอยปากสีเหลืองชี้ขึ้นฟ้าเช่นกัน

ตรงกลางวงล้อมของเหล่าอีกายมีศพผู้หญิงทอดร่างอยู่

แม้ว่าริมฝีปาก จมูก และหูจะหายไป แต่เฮเซนก็คิดว่าเหยื่อเป็นผู้หญิงร่างไร้ชีวิตนอนหงาย ปากอ้ากว้างดูคล้ายถ้าลิ้มพู เธอย่อมผมเป็นสีลอนด์ซึ่งบางส่วนถูกกระชากหายไป เลือดผ้าถูกจิกเป็นริ้วเล็ก ๆ ขนานกัน ช่วงต่อระหว่างศีรษะกับไหล่ผุดปกติ น่าจะคอหัก แต่ไม่มีร่องรอยกระดูกหรือบีบที่คอ ถ้าคอหักจริงคงเกิดจากการจับบิดอย่างแรงในครั้งเดียว

เฮเซนสรุปได้ว่าฆาตกรรมน่าจะเกิดขึ้นที่อื่นมากกว่า เพราะเห็นรอยลากปรากฏบนพื้นดินต่อเนื่องไปจนเกือบจะสุดลาน เมื่อมองตามรอยลากไปก็จะเห็นช่องว่างระหว่างแถวข้าวโพดเนื่องจากก้านมันหัก พวกตำรวจรัฐคงไม่ทันได้สังเกต จริง ๆ ที่ร่องรอยไม่ชัดเจนก็เพราะพวกนั้นเดินเข้าเดินออกนี้แหละ

เขาหันไปจะบอกผู้กองแต่ยังปากไว้ได้ก่อน นี่เขาเป็นบ๊วยอะไรเนี่ย มันไม่ใช่คดีหรือความรับผิดชอบของเขาสักหน่อย ไว้ถึงคราวช่วยค่อยให้คนอื่นรับกรรมไปแล้วกัน ซินเขาเปิดปากตอนนี้ความช่วยเหลือจะมาเยือนทันที ถ้าบอกว่าผู้กอง คุณทำลายหลักฐาน อีกสองเดือนต่อจากนี้เขาอาจได้ไปอยู่ในคอกพยาน และถูกบังคับให้พูดประโยคนี้ซ้ำ ๆ กับนายฝ่ายจำเลยไว้จรรยาบรรณสักคน ไม่ว่าเขาจะพูดอะไรสุดท้ายทุกอย่างคงไปรวมอยู่ในการพิจารณาคดีของไอ้โรคจิตที่ทำเรื่องพรรคนี้ด้วย มันต้องมีวันนั้นแน่นอน คนจิตป่วยขนาดนี้ไม่มีทางลายนวลได้นานหรอก

เฮเซนสูดควันเข้าไปเต็มปอด รูดซิปปากให้สนิท ปล่อยให้พวกนั้นทำพลาดไป ไม่ใช่คดีของนายชะหน้อย

เขาทิ้งก้นบุหรี่แล้วใช้เท้าขยี้ดับ มีรถอีกคันขับมาตามถนน แสงไฟหน้า
สาดสายกระเด็นกระดอนขณะฝ่าไฟขาวโพลดเข้ามา ก่อนจะหยุดหนึ่งที่ลานจอดรถ
ชั่วคราว ชายสวมชุดขาวก้าวลงมาพร้อมกระเป๋าสีดำ เขาคือแมคไฮด์แพทย์
นิติเวชนั่นเอง

นายอำเภอมองอีกฝ่ายเดินอย่างระวังเพราะไม่อยากให้รองเท้าเปื้อนดิน
แมคไฮด์หยุดคุยกับผู้กองก่อนจะไปดูศพ เขาเปลี่ยนมุมไปเรื่อย ๆ จากนั้นก็
คุกเข่าลงจัดการผูกถุงพลาสติกครอบมือและเท้าเหยียดด้วยความระมัดระวัง แล้ว
หยิบเครื่องมือบางอย่างออกมาจากกระเป๋า เฮเซนจำได้ทันทีว่ามันคือเครื่อง
ตรวจทางทหารหนัก แมคไฮด์กำลังวัดอุณหภูมิศพ ให้ตายเถอะ เขาทำงาน
แบบนี้แหละนี่

เฮเซนเงยหน้ามองฟ้า นกแรงโฉบลงหายไปตั้งนานแล้ว อย่างน้อยพวก
มันก็รู้ว่าเมื่อไหร่ควรไล่หัวไป

แพทย์นิติเวชและหน่วยพยาบาลเตรียมเคลื่อนย้ายศพ ตำรวจรัฐตั้งลูก
ธนูที่เสียบร่างอีกาออกมา จากนั้นติดป้ายกำกับ แล้วเก็บไว้ในล็อกเกอร์ใส่
หลักฐานซึ่งตั้งอุณหภูมิที่เหมาะสมไว้ เฮเซนรู้สึกว่าจะต้องไปยิงกระต่ายสักหน่อย
กาเพทำพิษเสียแล้ว แถมกรดในกระเพาะดันเล่นงานด้วย เขาหวังว่าแผลใน
กระเพาะจะไม่กลับมาแผลงฤทธิ์อีก ยังไม่อยากอาเจียนต่อหน้าคนพวกนี้

เฮเซนกวาดตามองรอบ ๆ ให้แน่ใจว่าไม่มีใครมอง ก่อนจะหายเข้าไป
ในไร่ข้าวโพดมืด ๆ เขาเดินลัดเลาะไปตามแถวต้นข้าวโพดพลางสูดหายใจลึก
ตั้งใจว่าจะเดินลึกเข้าไปให้มันแน่ใจว่าจะไม่ทิ้งร่องรอยปีศาจอะไรให้พวกนั้นคิดว่าเป็น
หลักฐานในคดี แต่คงไม่ต้องไปไกลมากนักเพราะพวกตำรวจรัฐจะไม่สนใจ
สิ่งที่อยู่นอกที่เกิดเหตุเลย

นายอำเภอหยุดเมื่อมาถึงจุดที่แสงไฟส่องไม่ถึง ท่ามกลางไร่ข้าวโพดเขา
ได้ยินเสียงพูดคุยกว่มาคลอไปกับเสียงเครื่องปั่นไฟดังที่ ๆ ความโหดร้ายแฝง
ความพิศวงของสถานที่เกิดเหตุคล้ายจะอยู่ไกลออกไป มีสายลมพัดผ่านมา
เพียงแค่มร้อนอบอ้าวพัดวูบต้นข้าวโพดรอบกายก็ไหวเอน เขาชะงักแล้วสูด
หายใจ จากนั้นรูดชิปลงพลางส่งเสียงฮึ่มฮึ่มในลำคอ ก่อนจะถ่างเข่าลงบนพื้น

ดินแห้ง ๆ เสียงดัง ทำธุระเสร็จท่ามกลางเสียงจากสารพัดอุปกรณ์บนเข็มขัด
ทั้งป็น ภูฏาแจมือ ไม้กระบอง รวมถึงพวงกุญแจ เขาเก็บทุกอย่างเข้าที่เข้าทาง
จึงหว่าที่หันหลังกลับเขาเห็นแสงสะท้อนบางอย่างจึงหยุดชะงักแล้วส่อง
ไฟฉายผ่านแถวข้าวโพด มันอยู่นั่นไง ห่างออกไปอีกแถว พอเข้าไปมอง
ใกล้ ๆ ก็เจอเศษเสื้อผ้าติดอยู่บนเปลือกข้าวโพดแห่งที่อยู่เหนือขึ้นไป เป็น
เนื้อผ้าแบบเดียวกับที่เหยื่อใส่ เขาส่องไฟเข้าไปแต่ไม่เห็นอะไรอีก

เฮเซนยึดตัวขึ้น อีกแล้วนะ นี่ไม่ใช่คดีของเขาลักหน้อย บางทีน่าจะ
บอกกับตำรวจรัฐหรือไม่กี่ปล่อยยี่ให้พวกนั้นหาเจอเอง ถ้าไอ้เศษผ้าพวกนี้พอจะ
มีความหมายอะไรกับคดีบ้างละก็นะ

เมื่อเฮเซนกลับออกมาที่ลาน ผู้กองเดินเข้ามาหาอีกครั้ง “นายอำเภอ
เฮเซน ผมกำลังตามหาคุณอยู่พอดี” เขาบอก ในมือข้างหนึ่งถือเครื่องบอก
พิกัดจีพีเอส ส่วนอีกข้างถือแผนที่ของหน่วยงานสำรวจทางธรณีวิทยาของ
สหรัฐอเมริกา สีหน้าเปลี่ยนไปจากเดิมมาก “ยินดีด้วย”

“เรื่องอะไร”

ผู้กองชี้เครื่องจีพีเอส “จากการอ่านพิกัดเราอยู่ในเขตพื้นที่เมืองเมดิซิน-
ครีก ถ้าจะพูดให้ละเอียดคืออยู่ลึกเข้ามาในเขตเมืองสามเมตรกับอีกหกสิบ
เซนติเมตร แสดงว่าเป็นคดีของคุณแล้ว นายอำเภอ แนะนำว่าเรายินดีช่วย
แต่มันเป็นคดีของคุณ ดังนั้นผมขอแสดงความยินดีกับคุณเป็นคนแรก”

พูดเสร็จเจ้าตัวก็ยิ้มกว้างแล้วยื่นมือออกมา

เฮเซนไม่สนใจแต่กลับหยิบซองบุหรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เขายื่นออก
มาหนึ่งมวนและคาบไว้ในปากพลางจุดไฟ ก่อนจะอัดเข้าปอดแล้วพ่นควันพร้อม
กับพูด “สามเมตรกับอีกหกสิบเซ็นต์ตั้งนั้นหรือ” เขาทวนคำ “พับผ้าสิ”

ผู้กองทิ้งมือลงข้างตัว

เฮเซนพูดต่อ “คนร้ายฆ่าเหยื่อที่อื่นก่อนจะเอามาทิ้งที่นี่ มันเดินฝ่าต้น
ข้าวโพดมาทางนั้น ลากเธอมาในระยะประมาณหกเมตรสุดท้าย ถ้าคุณเดินต่อ
ไปจากกองกิ่งก้านข้าวโพดนั้นก็เจอเศษเสื้อผ้าที่ตรงกับชุดเหยื่อ มันติดอยู่
สูงเกินไปซึ่งแปลว่าเธอไม่ได้เดิน แต่มันแบกเธอขึ้นหลังต่างหาก คุณอาจเจอ
รอยเท้าของผมกับจุดที่ผมฉีดยูตรงแถวข้าวโพดใกล้ ๆ กัน แต่ไม่ต้องไปสนใจ

ให้ตายเถอะ ผู้กอง เราต้องใช้คนมากมายขนาดนี้เลยหรอ นี่ที่เกิดเหตุนะ
ไม่ใช่ลานจอดรถห้างวอลมาร์ต ผมต้องการแค่แพทย์นิติเวช ช่างภาพ และ
เจ้าหน้าที่เก็บหลักฐานเท่านั้น บอกให้คนอื่นออกไปได้แล้ว”

“นายอำเภอ เรามีขั้นตอนที่ต้องปฏิบัติตาม...”

“ตอนขึ้นขั้นตอนของผมก็คือขั้นตอนของคุณเหมือนกัน”

ผู้กองกลืนน้ำลาย

“ผมอยากได้สุนัขตำรวจพันธุ์ปลัดฮาร์ดสองตัวที่มีใบรับรองการฝึกจาก
สมาคมอเมริกันเคนเนลคลับ ขอตัวที่สดุผมจะได้ใช้มันตามรอยกลิ่น และผม
อยากให้คุณส่งทีมพิสูจน์หลักฐานจากเมืองดอตจ์มาด้วย”

“ได้”

“อีกอย่างหนึ่ง”

“อะไร”

“ผมอยากให้คุณของคุณนักกรตล้อมวลชนที่กำลังมุ่งหน้ามาตรงนี้ เน้นพวก
ที่มาจากสถานีโทรทัศน์ รังพวกนั้นไว้จนกว่าเราจะเคลียร์พื้นที่เสร็จ”

“จะให้กักด้วยข้อหาอะไร”

“แจกใบสั่งก็ได้ ลูกน้องคุณถนัดอยู่แล้วนี่”

ผู้กองขบครามแน่น “แล้วถ้าพวกนักข่าวไม่ได้ขั้บรถเร็วล่ะ”

นายอำเภอยิ้ม “พวกนั้นต้องซึ่งมาแน่ พนันได้เลย”

3

ผู้ช่วยนายอำเภอเขต แฟรงกลินนั่งเก้าอี้ทำงานรอกเอกสารที่ไม่เคยทำมาก่อนเป็นตั้ง ๆ เขาสร้างท่าเหมือนว่ากลุ่มสื่อมวลชนที่ปักหลักอยู่อีกฝั่งของสำนักงานนายอำเภอเมดิซินครีกไม่ได้อยู่ตรงนั้น แต่ดีชอบเรื่องที่สำนักงานนี้เคยเป็นร้านไซท์ช่วยโบราณ เขาโบกมือทักทายคนที่เดินผ่านไปมา คุยกับเพื่อน และมองเห็นคนที่เข้าออกที่นั่นได้ แต่ตอนนี้กลับรู้สึกถึงชื่อเสียงของมันได้อย่างดี

แดดจ้าในเดือนสิงหาคมส่องกระทบพื้นถนน ขับไล่เงามืดเป็นแถวยาวตรงจุดที่รถสถานีข่าวจอดอยู่ พร้อมกับสายตาไล่ไปหน้าอารมณ์เสียของบรรดานักข่าวด้วย พวกเขาอยู่ที่นั่นทั้งคืนจนบรรยากาศเริ่มอึมครึม มีคนเข้าออกร้านอาหารเมซีส์ไดเนอร์ฝั่งตรงข้ามถนนเป็นระยะ แต่รายการอาหารเสิร์ฟเมื่อของที่นั่นดูจะทำให้คนพวกนี้หงุดหงิดกว่าเดิม

แก้ตัวยายมัจฉ้อกับงาน แต่ไม่อาจเพิกเฉยต่อเสียงเคาะกระจกสารพัดคำถาม และเสียงตะโกนที่ทวีความดุเดือดขึ้นได้ ทุกอย่างเริ่มควบคุมไม่ได้แล้ว ถ้านายอำเภอเฮเซนที่เพิ่งได้พักสายตาในห้องซังหลังสำนักงานต้องตื่นเพราะคนพวกนี้ละก็สถานการณ์คงยิ่งแย่งไปอีก เขายืนขึ้นและพยายามทำหน้าหนึ่งที่สุด ก่อนแฉกหน้าต่างเปิดเพื่อเผชิญหน้ากับคนพวกนั้น

“พวกคุณช่วยขยับออกจากหน้าต่างหน่อยได้ไหม”

ทันทีที่เขาพูดจบถ้อยคำไร้ความเคารพก็ดังประสานขึ้น ไหนจะเสียงที่ตะโกนถามด้วยความไม่พอใจ เมื่อดูจากป้ายทะเบียนรถเขาถึงรู้ว่าสื่อพวกนี้ไม่ใช่คนท้องถิ่น มีมาจากเมืองโทพีกา แคนซัสซิตี ทัลซา อามาริลโล และเดนเวอร์ ถ้างั้นก็ควรจะตีรถกลับ...

แท้ได้ยื่นเสียงประตูปิดตามด้วยเสียงไ้อจากด้านหลัง พอหันไปก็เห็น นายอำเภอหวาและครูอายุ ผมข้างหนึ่งชี้ไ้อได้ เฮเซนลูปผมให้เข้าที่ก่อนจะ หยิบหมวกมาใส่

แท้เปิดหน้าต่าง “ขอโทษครับ นายอำเภอ แต่พวกนั้นไม่ยอมไป...”

เฮเซนหวาพลางโบกมือไม่ใส่ใจแล้วหันหลังให้ฝูงชนข้างนอก นักข่าวตรง ทางแถวตะโกนอย่างโกรธจัดว่าไ้อบ้านนอกอ่อนหัด เฮเซนเดินไปเทกาแฟจาก หม้อต้มลงถ้วย เขาชิมแล้วทำหน้าเบ้ ถึงกับต้องบ้วนกลับลงไปและขากเสลด ไ้อถ้วย ปิดท้ายด้วยการเททุกอย่างลงหม้อ

“ให้ผมต้มหม้อใหม่ให้ไหม” แท้ถาม

“ไม่เป็นไร ขอใบ้ใจนะ แท้” นายอำเภอตอบพร้อมตบไหล่ผู้ช่วย เขาหันไปเผชิญหน้ากับผู้คนด้านนอก “คนพวกนี้คงอยากได้ข้อมูลไปออกข่าว ตอนหกโมงเย็น ว่าไหม” เขาถามกลายเป็น ๆ “ถึงเวลาตั้งโต๊ะแถลงข่าวแล้ว”

“แถลงข่าววันพรอ” ในชีวิตนี้แท้ไม่เคยไปงานแถลงข่าวมาก่อน ไม่ต้องพูดถึงการเป็นส่วนหนึ่งของงานเลย “ต้องทำยังไงบ้างครับ”

นายอำเภอหัวเราะเผยให้เห็นฟันเหลือง ๆ แวบหนึ่ง “เราแค่ออกไป ข้างนอกแล้วก็ตอบคำถาม” เขาเดินไปปลดล็อกประตูกระจกบานเก่าแล้วยื่น หน้าออกไป

“พวกคุณเป็นยังไงกันบ้าง”

เสียงตะโกนถามฟังไม่ได้ศัพท์ดังขึ้นทันที

เฮเซนยกมือขึ้น เขายังใส่เสื้อเครื่องแบบแขนสั้นตัวเมื่อคืน พอทำท่านี้ จึงเห็นรอยเหงื่อยาวเกือบถึงเอว เขาตัวเตี้ยก็จริงแต่เตี้ยล่ำแบบสุนัขพันธุ์บูลด็อก มันเหมือนมีบางอย่างแฝงจากตัวเขาที่ทำให้คนอื่นรู้สึกยำเกรง แท้เคยเห็นนาย อำเภอสยบผู้ต้องหาที่ตัวใหญ่กว่าเกือบสองเท่าจนพันร่วงมาแล้ว *อย่ามีเรื่องกับ ใครก็ตามที่เตี้ยกว่าหนึ่งร้อยหกสิบแปดเซ็นต์* เขาบอกตัวเอง กลุ่มคนเงียบเสียง ลง

นายอำเภอลดแขนลง “ผมกับแท้ แฟรงกลินผู้ช่วยของผมจะแถลงข่าว และตอบคำถาม เรามาทำตัวมีอารยธรรมกันหน่อยดีไหม”

บรรดาสื่ออื่นประจำตำแหน่งพร้อมยื่นไมโครโฟนไปข้างหน้า เขาได้ยินเสียงเปิดเครื่องอัดเสียงและเสียงกดชุดเตอร์กลิ้ง

“แท้ต เทกาแพที่เพิ่งต้มใหม่ให้พวกเขาซิ”

แท้ตหันไปมองเฮเซน อีกฝ่ายขยิบตาให้

เขาหยิบหม้อต้มกาแฟขึ้นมาและมองเข้าไปข้างในพลางเขย่า จากนั้นหยิบแก้วโฟมมาแถวหนึ่ง ก่อนจะเดินออกมาและเริ่มเทกาแฟ บางคนลองจิบ บางคนดมดูก่อน

“ดีมเลย!” เฮเซนร้องบอกอย่างยินดี “อย่าให้ใครพูดได้ว่าเราชาวเมดิซีนครีกเลี้ยงน้ำใจ!”

ในบรรดานักข่าวมีทั้งคนที่เริ่มจิบกาแฟ บ้างก็มองในแก้ว กาแฟดูจะช่วยให้ทุกคนสงบลงหรือไม่ก็สติแตกไปเลย แม้ยังเข้าหูแต่ความร้อนชวนอึดอัดก็ก่อตัวขึ้นแล้ว ไม่มีที่วางแก้วหรือแม้แต่ถังขยะให้ทิ้ง แกมยังมีป้ายติดที่ประตูสำนักงานนายอำเภอว่า *ทิ้งขยะปรับ 100 ดอลลาร์* อีก

เฮเซนขยิบหมวกก่อนจะก้าวลงบนทางเดิน เขากวาดตามองรอบ ๆ พลางวางท่าอวดฉายไหล่ฝั่งระหว่างที่กล้องกำลังบันทึกภาพ จากนั้นจึงเปิดการแถลงข่าวโดยเล่าว่าทางตำรวจพบศพได้ยังไงด้วยภาษากระชับและเข้าใจง่าย พร้อมทั้งอธิบายลักษณะลานที่เกิดเหตุ สภาพศพ รวมถึงพวกอีกาที่โดนเสียบ แม้จะเกิดเรื่องหนักหนาขึ้นแต่เขาก็รับมือได้โดยตอบตามข้อเท็จจริงอย่างตรงไปตรงมา แต่ยังรักษาความเป็นกันเองไว้ได้ตลอดการแถลงข่าวซึ่งช่วยลดความสยดสยองของคดีลงไปได้บ้างแท้ตแปลกใจที่เฮเซนดูเป็นคนง่าย ๆ และมีเสน่ห์ในเวลาแบบนี้

ผ่านไปสองนาที่เสียงตะโกนถามโหวกเหวกก็ดังขึ้นทันทีที่เฮเซนพูดจบ

“ทีละคน ยกมือก่อน เหมือนเวลาอยู่โรงเรียนไง ใครตะโกนจะได้ถามเป็นคนสุดท้าย เริ่มที่คุณก่อน” เขาชี้ไปยังนักข่าวร่างใหญ่

“มีเบาะแสหรือผู้ต้องสงสัยหรือยังครับ”

“เรากำลังตามเบาะแสที่น่าสนใจหลายอย่าง ผมบอกมากกว่านี้ไม่ได้”

แท้ตเดยหน้ามองเฮเซนด้วยความแปลกใจ เบาะแสะอะไรกัน ตอนนีพวกเขายังมีดีแปดด้านอยู่เลย

“คุณ” เฮเซนชี้ไปที่นักข่าวอีกคน

“เหยื่อเป็นคนที่ห้องที่หรือเปล่าครับ”

“ไม่ใช่ เรากำลังพยายามระบุตัวตนอยู่ แต่เธอไม่ใช่คนในห้องที่แน่ ผมรู้จักทุกคนในเมืองนี้ รับรองได้เลย”

“ระบุสาเหตุการตายได้หรือยังครับ”

“หวังว่าแพทย์นิติเวชจะให้คำตอบเราได้ ศพถูกส่งไปที่การ์เดนซิตี ถ้าเราได้ผลการชันสูตรเมื่อไหร่คุณจะได้รู้เป็นคนแรก”

ช่วงเช้าตรู่อุบัติเหตุทางแกรนด์ฮาร์วาร์ดสายเหนือจากเมืองอามาริลโลแผดเสียงดังขณะแล่นมาตามถนนสายหลัก มันจอดพร้อมเสียงเบรกดังเอี้ยดที่หน้าร้านอาหารเมซีส์ไดเนอร์ แท้ตประหลาดใจ รถประจำทางแทบไม่เคยมาจอดตรงนั้น จะมีใครมาที่เมดิซินครีกในรัฐแคนซัสนี่อีกล่ะ หรือเป็นพวกนักข่าวบ่น้อยที่ไม่มีรถส่วนตัว

“คุณผู้หญิงตรงนั้น เชิญถามได้”

ผู้หญิงผมแดงท่าทางเอาเรื่องยื่นไมโครโฟนไปหาเฮเซน “มีหน่วยงานไหนมารวมสืบด้วยไหม”

“ตำรวจรัฐช่วยได้มาก แต่ในเมื่อพบศพในห้องที่นั่นคดีจึงเป็นของเรา”

“พวกเอพีไอล่ะ”

“เอพีไอจะไม่ลงมาสืบคดีฆาตกรรมในห้องถิ่น เราคิดว่าพวกเขาคงไม่สนใจ เจ้าหน้าที่ของเรากำลังเร่งทำงานกันอยู่ โดยเฉพาะสืบอาชญากรรมและแผนกคดีฆาตกรรมที่เมืองดอตจ์ก็ใช้เวลาตรวจสอบที่เกิดเหตุทั้งคืน พวกคุณไม่ต้องกังวล ผมกับแท็ตจะพยายามไขคดีนี้เอง พวกเราถนัดเรื่องโวยวายอยู่แล้วและจะโวยจนกว่าจะได้เบาะแสที่เป็นประโยชน์ต่อคดี แน่หนอนว่าต้องรวดเร็วด้วย” เฮเซนยิ้มพลางขยิบตา

เสียงรถดังขึ้นพร้อมฝุ่นควันจากท่อไอเสียลอยฟุ้ง เสียงนั้นกลบการแถลงข่าวไปชั่วขณะ เมื่อควันจางลงก็ปรากฏร่างผอมสูงสวมชุดสีน้ำตาลดำสนิทของชายผู้หนึ่งบนทางเท้า กระเป๋าเดินทางใบเล็กวางอยู่แทบเท้าเขา แสงแดดยามเช้าส่องให้เงาทอดตัวยาวไปทางใจกลางเมืองชนบทแห่งนี้

แท็ตเหลือบมองนายอำเภอ ดูเหมือนเขาจะเห็นชายคนนั้นเหมือนกัน

ชายปริศนากำลังจ้องพวกเขาจากอีกฝั่งถนน

เฮเซนปลุกตัวเองจากภวังค์ “คำถามต่อไป” เขาบอกเสียงห้วน “สมิทตี้”
เขาเข้าไปยังใบหน้าร้านรีวรอยของสมิท ลูตวิกเจ้าของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นคราย
เคาน์ตี คอร์เอร์

“มีคำอธิบายของ...เอ่อ การจัดการที่ว่าหรือเปล่า คุณรู้รายละเอียด
เกี่ยวกับการจัดวางศพและส่วนประกอบพวกนั้นไหมครับ”

“ส่วนประกอบพวกนั้นนั่นแหละ”

“ครับ หมายถึงสิ่งที่ถูกจัดวางแถว ๆ นั้น”

“ยังไม่มี”

“เป็นฝีมือพวกลัทธินาซีหรือเปล่า”

แท็ดเผลอเหลือบมองไปยังอีกฟากถนน ชายชุดดำหยิบกระเป๋าขึ้นมา
แต่ยังคงยืนนิ่งไม่ขยับ

“มีความเป็นไปได้ เราจะสืบดูแน่นอน” เฮเซนตอบ “ชัดเจนว่าเรากำลัง
เผชิญหน้ากับคนจิตวิปริต”

ตอนนี้แท็ดเห็นชายในชุดดำก้าวลงเหยียบพื้นถนนและเดินมาหาพวกเขา
ช้า ๆ ใครกัน ดูไม่เหมือนนักข่าว ตำรวจ หรือพวกตระเวนขายของตามบ้าน
เลย แท็ดคิดว่าเขาดูคล้ายพวกฆาตกรมากกว่า เผลอ ๆ อาจจะเป็นฆาตกรที่
กำลังตามหาอยู่ด้วยซ้ำ

เขาลังเกตุว่านายอำเภอที่กำลังมองชายคนนั้นอยู่ นักข่าวบางคนเริ่มหัน
ไปมองด้วยเหมือนกัน

เฮเซนหยิบซองบุหรี่ออกมาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ตก่อนพูดต่อ “ไม่ว่าจะเป็น
ฝีมือพวกลัทธินาซี คนโรคจิต หรือใครก็ตามแต่ ผมอยากจะเน้นย้ำว่า...สมิทตี้
เรื่องนี้สำคัญต่อคนอ่านของคุณ เรากำลังรับมือกับคนร้ายจากต่างเมืองหรือ
อาจจะนอกรัฐด้วยซ้ำ”

เสียงเฮเซนเงียบไปเมื่อชายลึกลับมาหยุดยืนอยู่ตรงกลุ่มนักข่าวแถวหลัง
ตอนนี้อุณหภูมิลดลงสามสิบแปดองศาเซลเซียสเห็นจะได้ ทว่าเขากลับสวมสูทขนสัตว์
สีดำทับเสื้อเชิ้ตสีขาวและผูกเนกไทผ้าไหมรัดแน่น แต่ยังคงดูสบาย ๆ ไร้ร่องลัก
นิด ดวงตาสีออกเงินจ้องเขม็งมาที่เฮเซน

เสียงอื้ออึงรอบตัวเงียบลง

ชายในชุดสูทสีดำพูดขึ้น แม่เสียงไม่ดังแต่ก็ดึงให้ทุกคนหยุดฟังได้ “เป็นข้อสันนิษฐานที่ไร้หลักฐาน”

เกิดความเงียบตามมา

เฮเซนใช้เวลาเปิดซองบุหรี เขย่าออกมาหนึ่งมวนและเอาคาบไว้ในปาก เขาไม่ได้ตอบ

แท้ตจ้องชายคนนั้น เขาดูผอมมาก ผิวก็บางแทบโปร่งแสง ดวงตาสีฟ้า เหลือบเงินอ่อนนางเสียจนสว่างดูไม่ต่างจากศพเดินได้ ราวกับเป็นแวมไพร์ เพิ่งลุกขึ้นมาจากหลุม ถ้าไม่ใช่ดิบก็เป็นสับหรือได้สบาย ไม่ว่าจะยังไงเขาก็ดูมีกลิ่นอายของความตาย แท้ตรู้สึกไม่สบายใจเลย

เฮเซนจุดบุหรีและเอ่ยขึ้นในที่สุด “ผมว่าผมไม่ได้ถามความเห็นคุณนะ”

ชายคนนั้นเดินฝ่ากลุ่มคนเข้ามา ดูเหมือนทุกคนจะพากันหลีกเลี่ยงให้เสียด้วย เขาหยุดเมื่ออยู่ห่างจากนายอำเภอราวสามเมตร แล้วเขาก็เริ่มเปล่งวาจาด้วยสำเนียงใต้อันน่าฟัง “ฆาตกรลงมือยามที่ฟ้ามืดที่สุดและไร้แสงจันทร์ เขาโผล่มา จากนั้นก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย นายอำเภอเฮเซน คุณแน่ใจแล้วหรือว่าเขาไม่ใช่คนในแมตชีนครีก”

เฮเซนอัดบุหรีเข้าปอด ก่อนพ้นควันออกมาใส่หน้าชายคนนั้นและถามกลับ “แล้วคุณเป็นผู้เชี่ยวชาญมาจากไหนหรือ”

“ผมจะตอบคำถามนี้ได้ดีที่สุดในห้องทำงานของคุณ นายอำเภอ” ชายลึกลับผายมือเป็นเชิงบอกให้เฮเซนกับแท้ตเดินตามเข้ามาในสำนักงาน

“แกเป็นใคร มีสิทธิอะไรมาเรียกฉันเข้าไปในห้องทำงานตัวเอง” เฮเซนเริ่มคุมอารมณ์ไม่อยู่

ชายคนนั้นมองเขานิ่งพลางตอบด้วยน้ำเสียงรึ้นหูเช่นเดิม “ขอแนะนำนะครับ นายอำเภอเฮเซน ผมจะตอบคำถามนี้ได้ดีที่สุดในพื้นที่ส่วนตัว ผมหมายถึง...เพื่อประโยชน์ของตัวเอง”

ก่อนเฮเซนจะทันได้ตอบชายคนนั้นก็หันไปหานักข่าว “ผมเสียใจที่ต้องบอกว่าการแถลงข่าวจบลงแล้วครับ”

แต่ดี้อัจฉริยะใจเมื่อเห็นว่าทุกคนต่างหันหลังกลับและแยกย้ายกันออกไป
โดยพร้อมเพรียง

SAMPLE